

Sygn. akt V KO 93/20

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. K.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 8 października 2020 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania, zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt III K (...)
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany K. K. pismem z dnia 27 sierpnia 2020 r., złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt III K (...), i wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. Uzasadniając swoją inicjatywę przedstawił okoliczności sprawy, kwestionując ustalenia faktyczne, jakie zostały poczynione przez Sąd orzekający. W wykonaniu zarządzenia Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu

Najwyższego z dnia 7 września 2020 r. zwrócono się do wnioskodawcy o udzielenie – w terminie 7 dni – informacji, jakie to nowe okoliczności (nieznane w zakończonym, prawomocnym postępowaniu) mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie, informując że niewykonanie tego obowiązku będzie skutkowało skierowaniem wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy jego przyjęcia. W odpowiedzi skazany, w korespondencji z dnia 17 września 2020 r., ponownie przedstawił swoje stanowisko co do przebiegu zdarzenia, wyrażając pogląd o nieprawidłowościach w pracy organów 1) postępowania przygotowawczego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu i z tego względu podlegał oddaleniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jak wskazuje się w orzecznictwie, nowe fakty lub dowody mogą stanowić podstawę wznowienia, gdy uprzednio nie były znane, nie tylko sądowi, ale również stronie. Podstawy wznowienia nie mogą jednak stanowić wszelkie nowe dowody lub fakty, a jedynie takie, które jednocześnie wskazują na jedną z trzech okoliczności wyczerpująco wymienionych w punkcie 2 art. 540 § 1 k.p.k. Nowe fakty, czy dowody, wskazywać mają na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Tym samym nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 27/18, LEX nr 2490299*). Należy przy tym zauważyć, że w trakcie postępowania wznowieniowego nie przeprowadza się postępowania dowodowego, a jedynie ocenia czy przedstawione przez stronę dowody odpowiadają podstawie wznowieniowej *propter nova*. W ograniczonym tylko zakresie sąd wznowieniowy jest uprawniony do dokonania czynności

sprawdzających (art. 97 w zw. z art. 546 k.p.k.), które prowadzone mogą być tylko w celu zweryfikowania podstaw wznowienia, a nie w kierunku uniewinnienia oskarżonego po ewentualnym wznowieniu postępowania karnego i uchyleniu wyroku. Postępowanie wznowieniowe nie służy także poszukiwaniu dowodów, a jedynie ocenie tego, czy nowe dowody lub fakty przedstawione przez żądającego wznowienia, dają podstawę do takiego rozstrzygnięcia (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2019 r., V KO 20/19, OSNKW 2020/3/9*).

Odnosząc się, w świetle powyższych zapatrywań prawnych, do argumentacji wnioskodawcy, należy zauważyć, że żadna z kwestii poruszanych przez K.K. nie stanowi nowego dowodu w sprawie ani nie wpisuje się pozostałe podstawy wznowienia postępowania, w tym tę określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia), która wymaga stwierdzenia przestępstwa prawomocnym wyrokiem. Trzeba zresztą zauważyć, że Sąd Najwyższy już wcześniej kilkakrotnie badał zasadność wniosków o wznowienie postępowania skazanego w niniejszej sprawie (*zob. postanowienia SN z dnia: 28 listopada 2018 r., sygn. akt V KO 74/18; 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V KO 36/18; z 26 października 2017 r., sygn. akt V KO 60/17*), które za każdym razem zawierały kwestionowanie ustaleń faktycznych bez wykazania, że w sprawie pojawiły się nowe fakty lub dowody. Sam oskarżony w korespondencji z dnia 17 września 2020 r. przyznał zresztą: „nic nowego Sądowi przedstawić nie potrafię (...)” (k. 11 akt SN).

Mając na uwadze powyższe rozważania, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyniło bezprzedmiotowym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.